

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Zie hier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juiertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Hayen. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutal Feeks. — 337. Vaders vrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte kuiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie. — 345. De vried van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Keekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaigeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. D Cirkusjongen.

Elke ewek verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

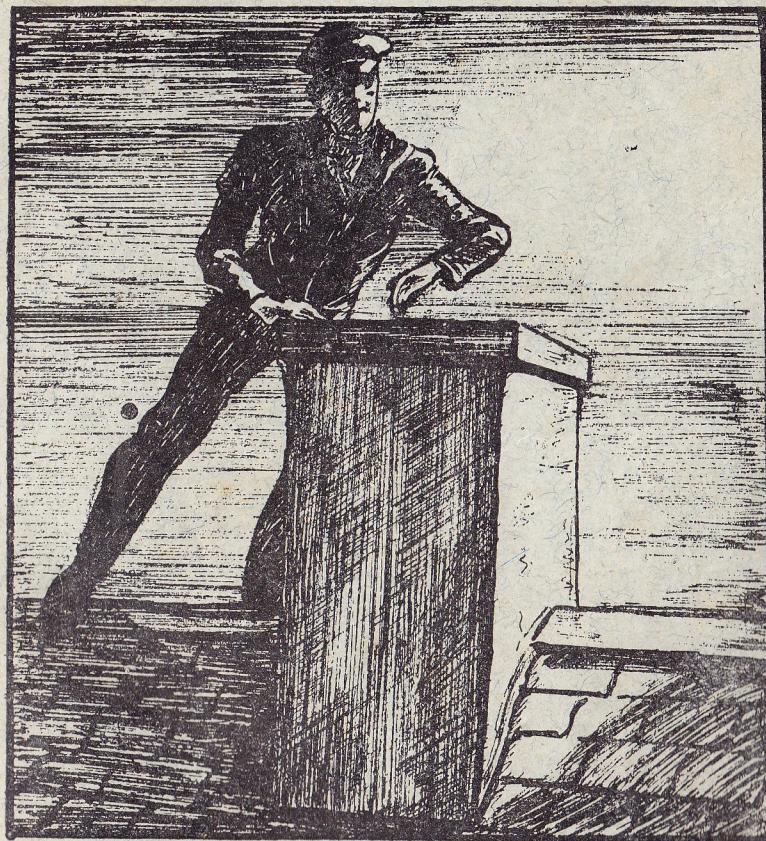
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Baasrode.

A. HANS

Nr. 38o

UIT HET CIRKUS

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

UIT HET CIRKUS

I.

De wagens van het cirkus Paulo reden traag door de sneeuw die in den afgelopen nacht overvloedig was gevallen. Het gezelschap zou vanavond te Heist op den Berg moeten spelen. Zoo wilde de baas het, maar zijn personeel had er weinig lust toe.

Gisteravond nog had het een voorstelling gegeven te Mechelen. Om elf uur reed de wagen met de artisten van die stad weg. Signor Paulo en zijn volk reisden dikwijls in den nacht. Het sneeuwde toen reeds eenige uren. En de vlokken vielen zeer dicht. Tegen Putte brak een wiel; de wagen kantelde. En de vermoeide lieden hadden den nacht door gebracht in de keuken van het landgoed « De Beukenhorst ». Een van het gezelschap, Rosni, de acrobaat, was er gewond achtergebleven.

Huiverig zaten de mannen en vrouwen nu in

den herstelden wagen. Eensklaps bleef deze staan.

— Wat is er nu weer? bromde signor Paulo, die wel een deftige bontjas droeg, maar een ruwe kerel was.

Brommende stapte hij uit.

— Hier ligt de sneeuw te dik... de paarden kunnen er niet door, zei de koetsier. De arme beesten zijn al afgejakkerd.

— Ik zal de artisten laten uitstappen. Ze moeten dan maar te voet gaan, sprak Paulo.

— Er zit niets anders op.

Het personeel schrok, toen het dit bevel kreeg. De sneeuw reikte halverwege de knieën...

— Is het mijn schuld? vroeg Paulo, die de ontevreden gezichten wel zag.

— Laat ons vanavond niet spelen... dan kunnen we eens behoorlijk slapen, zei Flik, een clown, maar die nu niet gestemd was tot grappen maken.

— En ik moet u zeker met steentjes betalen! Verdienen we misschien te veel? snauwde Paulo terug. Heb ik nog geen tegenslag genoeg!

Robert, een lange slungel, met een ongunstig gelaat, stapte naast den baas.

— Rosni is achtergebleven, zei hij.

— Rosni zelf kan me weinig schelen. De vent

is versleten... Maar ik ben Arthur kwijt, dat is erger...

Arthur was een knappe, vlugge jongen, die door zijn behendige toeren, steeds de gunst van het publiek won. En hij was ook op het landgoed gebleven...

— Waarom liet ge hem achter? vroeg Robert.

— Ik moest wel. Het is een domme geschiedenis, hernam Paulo. Ge moogt ze nu weten. Rosni heet eigenlijk Walter Gerards. En hij was van goede familie, maar door den drank ver afgezakt. Arthur is zijn kind. Zijn vrouw is dood.

— Is dat waar? Ik heb wel altijd bemerkt, dat Rosni den knaap in zijn bescherming nam, maar ik kon toch niet denken, dat Arthur zijn eigen zoon was. Waarom zei Rosni dat nooit?

— Och, hij was beschaamd voor zijn kind... En hij zal altijd gehoopt hebben met hem te kunnen weg gaan. Maar de drank verijdelde dat plan. En Rosni had een contract geteekend, dat Arthur voor tien jaar aan mij verhuurd was. Hij kon niet verder... Wie zou den nietwaard van een vader nog in dienst genomen hebben? Ik hield hem, omdat Arthur zijn zoontje is. En toch, voor mij deed hij zijn werk, al kon hij geen sterke toeren meer uithalen. Maar de jongen was me veel waard!

— Dat geloof ik...

— Vannacht hadden we dat ongeluk... Ge weet, dat een man en een jongen bij ons kwamen. Ze waren naar onze voorstelling te Mechelen geweest, en keerden naar huis terug. Die jongen was de zoon van het kasteeltje, en de man de knecht.

— Ja, ja, en de jongen was zoo vriendelijk ons mee te nemen naar zijn huis, anders hadden we den nacht in de sneeuw kunnen doorbrengen, zei Robert.

— Waren we er maar niet heen gegaan! vervolgde signor Paulo. Ge zoudt het niet gelooven en toch is het waar: de heer van dat landgoed is de schoonbroeder van Rosni en de oom van Arthur!

— Wat zegt ge, baas!

— Ja, ja... Ik vertelde u immers dat Rosni of Walter Gerards van goede familie was. Hij lag daar nu te bed en maakte zich aan zijn schoonbroer bekend. De familie had in veel jaren niet meer van hem gehoord. Rosni zal wel spoedig sterven, en dus kan zijn schoonbroer niet veel last van hem hebben. Maar die heer wil Arthur opkweken en daarom hield hij den jongen. De kleine aap, die ons vannacht meenam, had Arthur reeds weggestoken.

— Maar baas, ge hebt toch uw contract...

— O, er viel met dien heer niet te spreken! Hij wilde nog niet naar het papier kijken. Hij dreigde met het gerecht... En daar zou ik ongelijk krijgen!

— Zoodat we Arthur kwijt zijn!

— Ja, en dat is erg! De jongen had altijd veel bijval... En bij elke voorstelling mocht hij met een schaal rond gaan en haalde hij nog veel geld op...

— Maar tracht hem terug te krijgen! sprak Robert.

— Ik denk er over, maar hoe? Als we hem konden oplichten, zou ik hem verbergen, tot we over Aarschot zijn. Die mijnheer handelt nu in zijn eerste medelijden. Maar dat gevoel zakt wel. In jaren heeft hij er zich niet om bekommerd, hoe zijn schoonbroer en diens zoon leefden... Nu vallen die daar in zijn huis... En ja, Rosni zal gesmeekt en geweend hebben... en Arthur mag blijven. Na een paar dagen denkt die heer zoo barmhartig niet meer. En zijn wij ver uit de buurt, dan zal de rijke kasteelheer zulk een moeite niet meer doen, om een cirkusjongen terug te halen.

— Wel neen!

— Maar hoe krijg ik Arthur in handen? Dat is de moeilijkheid, hernam Paulo.

Robert was altijd een fleemer van den cirkusbaas geweest.

— Wil ik het eens probeeren? vroeg hij.

— Zoudt ge er kans toe zien?

— Ja.

— Het is me veel waard den knaap terug te hebben!

— Dat weet ik wel, zei Robert, die op een flinke belooning rekende.

Hij durfde veel. De kerel was al eenige malen voor inbraak veroordeeld geworden. En het stelen zat hem als in het bloed. Hij had al eenige malen de geldbeurs gelicht van lieden, die het cirkus bezochten.

En nu zaten in zijn zak eenige zilveren lepels en vorken, van nacht op de « Beukenhorst » gestolen. Hij had, als uit gewoonte, het landgoed bespied, en kende reeds vrij wel de gesteltenis van het huis.

— Baas, hoe lang blijven we hier in de streek? vroeg hij.

— Wel, drie avonden spelen we te Heist op den Berg. Ik hoop volk te krijgen van Hallaar, Beersel, Itegem en Boisschot, al werkt die sneeuw ons tegen. Dan trekken we naar Aarschot. Dat is nog niet zoo ver weg...

— Dan heb ik den tijd... Ik moet natuurlijk

den slag met groote voorzichtigheid wagen.

— O, ja! Hoe wilt ge het doen?

— Daar moet ik nog eens over nadenken, baas! Maar als ik iets onderneem, lukt het altijd. Moest het gerecht zich toch met de zaak bemoeien, dan kunnen we zeggen, dat Arthur uit eigen wil terug gekomen is...

— Wel ja, en ik toon mijn contract. Maar ik kan niet gelooven, dat de heer van dat kasteel zich zelf veel last zal aandoen, voor een jongen, die hij nu voor het eerst ziet en de zoon is van een verloopen familielid. Zoo goedhartig zag hij er mij niet uit...

— Hij zond ons vanmorgen weg als een troep vagebonden.

Het gezelschap sukkelde voort.

In de verte zag men den toren van Heist op den Berg. Hij scheen te wenken, maar de afstand bedroog.

— We moeten weigeren vanavond te spelen! stookte de clown de anderen op. Dat is geen leven. We hebben vannacht bijna niet geslapen... nu sleuren we ons door de sneeuw... en vanavond weer rijden, springen, dansen, met gewichten zwaaien, en de lucht uit de longen blazen, welk een mensch houdt dat uit!

De anderen waren het met Flik eens.

— Robert fleemt den baas weer, zei een danseres. Zie eens hoe druk ze spreken!

— Hoe grooter deugniet, hoe beter gezien door Paulo, beweerde de clown. Een vent, die al eenige keeren in het kot gezeten heeft, moest niet bij onze troep zijn. Zoo komt het, dat we op de wegen scheef bekeken worden... Robert heeft altijd veel meer geld dan wij. Waar haalt hij dat?

— Wie weet, wat hij weer uit dat kasteel meegenomen heeft, sprak een ander. Vanavond spelen en we zijn Rosni en vooral Arthur kwijt. De baas zal een heel ander programma moeten opstellen. En op de briefjes, wordt zooveel van Arthur, het « wonderkind » gesproken.

— De jongen is bij Rosni gebleven, hernam Flik. Die twee waren altijd samen. Maar dat de baas den knaap er liet!

— Hij moest wel... Die mijnheer zette ons aan de deur... Wat hebt ge op zulk een kasteel te vertellen. Maakt ge van uw neus, wel een knecht loopt om de gendarmen, en wij trekken aan het kortste eindje... Het zal me verwonderen of Arthur nog ooit terug keert. Rosni zal wel dood gaan, zei de danseres.

— O, hij was al half dood, voor het ongeluk gebeurde, beweerde de clown. Soms kon hij haast niet meer op zijn beenen staan. Zijn borst deugde niet meer en hij had ook dikwijls pijn aan zijn

hart. De vent was opgedronken. Hij wilde nooit over zijn jonge jaren spreken, maar ik ben zeker, dat hij van goede familie is. Ge kondt dat soms aan zijn manieren zien... Van Arthur hield hij veel.

— En de jongen van hem, zei de danseres Rosni was goed voor hem. Hij beschermde Arthur, als de baas slecht gezind was en Arthur wilde slaan.

— Komen we nooit te Heist? bromde de clown. Hier loopt de zot, die 's avonds de menschen moet laten lachen met zijn geschilderd gezicht en zijn kluchten. Het volk moest me over dag eens zien... Maar vanavond doe ik niemand lachen. Ik speel niet...

— En als Paulo u weg jaagt, wat zult ge dan doen? vroeg een acrobaat. Het is Winter...

— We moeten allen samen weigeren. Paulo kan zijn heele troep toch niet door zenden! Moeten we allen ziek worden...

Maar men nam nog geen besluit.

Tegen den middag bereikte het gezelschap eindelijk Heist op den Berg. De kinderen speelden er in de sneeuw. Maar nu riepen ze elkaar opgewonden toe:

— Foorwagens!

— Een cirk...

— Ja, het is die van Mechelen...

— Ze spelen hier ook...

Signor Paulo zette een gewichtig gezicht...

Maar het duurde niet lang of hij kreeg een sneeuwbal tegen zijn hoed, die afrolde, onder het gelach van de jongens.

— Een prachtige intrede, zei de clown.

Er vlogen van alle kanten sneeuwballen toe.

— Stoute jongens, ik zal de politie roepen! schreeuwde Paulo beleedigd.

Maar de knapen luisterden niet naar hem. Ook de wagens werden bekogeld. Paulo maakte woevende gebaren. De paarden sukkelden de hellende straat op. Halverwege bleef de eerste steken.

— Dat is geen werk! tierde de koetsier. Zoo kom ik er niet... Klimmen... en dan al die sneeuw! We moeten de paarden van de andere wagens afspannen en deze een voor een naar boven brengen.

Het werd een getob en gesjouw.

— Staat daar niet te gapen! schreeuwde Paulo tot zijn volk. Helpt duwen!

— Maar zelf steekt hij geen hand uit! bromde de clown.

Gelukkig moesten de jongens naar huis voor het middagmaal, en hield het gooien met de sneeuwballen op.

Het duurde nog wel een uur eer men op het pleintje aangeland was.

— Nu vlug eten en dan de tent bouwen! kommandeerde Paulo. Er is hier niet veel plaats.

Hij had de zaak reeds te voren geregeld en hield nu nog eenige besprekingen met den veldwachter.

— Baas, geef ons vanavond rust, zei de clown. De menschen komen toch niet met dit koude weer. Al die sneeuw moet eerst weg geruimd worden.

— Begin er al vast aan, in plaats van zoo te kletsen!

— Maar dat is ons werk niet... Huur een paar mannen, die gaarne wat willen verdienen!

— En gij rentenieren? Vraagt ge ook niet, dat ik uw loon verdubbel? spotte Paulo. Wie niet tevreden is, kan er uit trekken. Niet spelen... goed, dan ga ik naar Antwerpen... er zijn daar artisten genoeg... en wie van u ongehoorzaam is, kan den heelen Winter rentenieren...

— Maar baas, het is alleen Flik, de clown die opspeelt! beweerde Robert. Al de anderen zijn van goeden wil. En natuurlijk zullen we vanavond spelen. We hebben te Mechelen genoeg kunnen rusten en nu zijn we hier toch ook voor drie dagen. We zullen kunnen slapen als mollen!

De clown onderwierp zich, al had hij Robert kunnen opeten van woede...

Paulo kreeg zijn zin... En na een vlug maal, gingen de vermoeide lieden gedwee aan het werk...

Paulo stelde met Robert een nieuw programma op. Zij zaten in een herberg bij de gloeiende kachel...

II.

Rosni, de acrobaat van het cirkus Paulo, lag op een bovenkamer van het landgoed « Beukenhorst ». Hij was zeer ernstig ziek, en hij wist wel, dat hij zou sterven. Hij overdacht zijn leven. Het was zoo treurig geweest.

Eens was hij een welgestelde man, die goede zaken deed. Hij was toen getrouwd met Mathilde Luikens, een zuster van den eigenaar van dit groote huis. Hij heette Walter Gerards

Kort na het huwelijk ging hij den verkeerden weg op. Hij dronk veel en verwaarloosde zijn zaken. Zoo verloor hij zijn klanten. Met zijn vrouw en kindje, vertrok hij naar Frankrijk. Maar daar ging het nog slechter. Zijn vrouw werd er ziek en stierf.

Walter Gerards bleef dus over met zijn zoon-tje. In zijn nood schreef hij naar den broer van zijn vrouw, mijnheer Luikens, die hier op de « Beukenhorst » woonde. Hij vroeg om geld. Hij

zou zijn kind op een kostschool plaatsen en zelf werken voor zijn brood. Mijnheer Luikens zond geld en het knaapje werd naar school gedaan. Maar Walter Gerards versukkelde in een cirkus. Hij noemde zich daar Rosni en leerde allerlei kunsten. Hij dronk nog veel.

Maar hij stuurde nog geld naar de school, al bezocht hij nooit zijn kind. Toen Bernard, zoo heette de knaap, zes jaar was, bracht Rosni hem ook in het cirkus. Hij kon geld verdienen met hem. Bernard kreeg nu den naam van Arthur Fresco. Dat klonk beter, meende Paulo. Bernard had nauwelijks zijn vader gekend. Rosni was eigenlijk te beschaamd, om te zeggen, dat hij die vader was. Hij maakte zijn kind wijs, dat dit geen vader meer had... och, Bernard was zoo klein en wat wist hij van zijn lot. Gedwee leerde hij allerlei kunsten en zoo groeide hij bij de troep op.

Hij hield van Rosni, omdat deze goed was voor hem. Paulo zag, dat de knaap hem goede diensten kon bewijzen.

— Ge moet hem voor tien jaar aan mij verhuren, zei hij tot Rosni. En ik maak van hem een eerste-klas artist.

Rosni had daar eerst geen zin in. Soms kloeg zijn geweten hem aan. Hij dacht dan aan zijn vrouw. Wat had hij van Bernard gemaakt? Maar Paulo dreigde hem aan de deur te zetten! En

waar moest de verlopen man heen? Hij teekende het contract... Maar hij hoopte toch nog Bernard aan zijn betere familie te kunnen overgeven. Altijd stelde hij echter dat plan uit. Een dronkaard wordt immers zwak van geest en willoos.

Zoo gingen de jaren voorbij... En nu was Rosni onverwacht in zijn eigen streek teruggekeerd. Vannacht werd hij gewond op de Beukenhorst gebracht, in het huis van zijn schoonbroer, mijnheer Luikens.

Deze had geen vrouw meer, en woonde hier met zijn zuster Maria, en zijn zoontje Maarten. Twee dochtertjes waren op pensioonaat. Mijnheer Luikens en zijn zuster — tante Maria — hadden in jaren niet meer van Walter Gerards en Bernard gehoord. Ze wisten alleen, dat hun schoonbroer in een cirkus diende. Mijnheer Luikens dacht nog weinig aan hen; hij was heele dagen met studie bezig en zat meest alleen op zijn kamer. En tante Maria peinsde wel meer aan het kind. Ze had over jaren inlichtingen gevraagd en toen vernomen, dat Walter Gerards zijn zoon van school haalde, en men niet wist, waarheen beiden vertrokken waren.

Aldus verliep hier ook de tijd...

Gisterenavond was Maarten, het zoontje van mijnheer Luikens, met Stienus, den knecht, naar het cirkus te Mechelen geweest. Het was daar de

laatste voorstelling. En na de vertooning vertrok het gezelschap dadelijk naar Heist op den Berg. We weten reeds, dat de reiswagen een ongeluk had. Stienus en Maarten troffen bij hun laten terugkeer naar huis de troep in de sneeuw aan. Maarten had medelijden met die lieden en nodigde ze mee naar zijn huis.

Tante Maria was wel verstoord geweest over die nachtelijke stoornis, maar mijnheer Luikens had de menschen spijs en drank en een warm vuur gegeven. Een was gewond, Rosni. Hij was trouwens reeds sedert eenige dagen ziek. Mijnheer Luikens liet hem boven te bed leggen...

Mijnheer Luikens en tante Maria herkenden hem niet. Walter Gerards was ook zooveel veranderd en voor zijn tijd oud geworden. Maar hij herkende zijn familie wel. En vanmorgen had hij aan mijnheer Luikens meegedeeld wie hij was.

— Met mij moet gij geen medelijden hebben, maar ontferm u over mijn kind! smeekte hij toen.

En hij vertelde hoe Bernard als Arthur ook bij de troep diende en nu beneden was.

— Haal hem toch weg uit het cirkus! vroeg de kranke.

We weten ook dat mijnheer Luikens den knaap hield, en Paulo en zijn troep weg zond.

Mijnheer Luikens had aan Arthur — of laten we hem nu Bernard noemen met zijn echten naam — verteld, dat Rosni zijn vader was. Hij trad met den knaap op de kamer van den zieken acrobaat.

Bernard keek eerst zeer vreemd naar Rosni. Ja, hij hield van hem. Rosni beschermde hem, als Paulo hem wilde slaan. Rosni gaf hem dikwijls iets lekkers...

Maar hij was zijn vader. Bernard scheen dat eerst niet te kunnen begrijpen. Het leek hem zoo vreemd... En Rosni noemde hem nu Bernard.

— Bernard, zei de zieke, ge moet mij veel ver-geven...

De knaap begon te schreien. Hij wist niet, wat hij moest zeggen.

— Bernard, ik zal sterven... en dat is goed...

— O, neen! kreet de jongen.

— Ja, later zult ge beter begrijpen waarom... Mijnheer Luikens is uw oom... en hij zal voor u zorgen. O, daarvoor ben ik zoo blij en dankbaar! Gij moet niet meer naar het cirkus terug. Ge zult veel mogen leeren, en een goed mensch worden. O, gebruik nooit drank...

Rosni hijgde van afmatting. Het spreken vermoeide hem. Hij strekte zijn magere hand naar zijn kind uit. Bernard greep die hand.

— Niet sterven! kreunde hij.

— O, het is het best, mijn jongen... God vergeve me alles! fluisterde de zieke.

— Nu niet meer spreken, zei mijnheer Luikens... Ik laat Bernard hier wat zitten...

Hij verliet de kamer en ging naar zijn eigen vertrek. Het lag vol boeken en papieren. Hier zat mijnheer Luikens heele dagen te lezen en te schrijven. Hij zond artikelen naar tijdschriften. Hij was altijd zoo in zijn arbeid verdiept geweest, dat hij zich zelfs weinig aantrok van zijn eigen zoon Maarten. Hij liet alles aan tante Maria, zijn zuster, over.

En nu schreide mijnheer Luikens.

— Walter Gerards is een nietwaard geweest. Door zijn schuld is zijn vrouw, mijn arme zuster, Mathilde, zoo jong gestorven. Hij bracht zijn zoon in dat cirkus... Maar Bernard is het kind van mijn zuster... En ik had me er meer over moeten bekommeren... ik had den jongen kunnen zoeken. Maar voor mij bestonden alleen mijn boeken... Ja, ik heb ook schuld... O, God hoort me... het zal nu veranderen... Bernard staat nu onder mijn bescherming, en ik zal goed voor hem zijn.

Tante Maria trad binnen. Ze had een streng gelaat, maar een goed hart.

— Is Bernard bij zijn vader? vroeg ze.

— Ja... het was zoo aangrijpend... De knaap

kon haast niet gelooven, dat Walter zijn vader is.

— Dat geloof ik... We zullen hem hier houden... De dokter zegt, dat Walter niet lang meer leeft... Zijn hart is te erg aangetast... Ik heb om den priester gestuurd.

— Dat is goed, Maria... Ja, de man is opgeleefd. Welk een einde...

— De drank... Maar wij houden Bernard... Hij is Mathilde's kind...

— Ja, wij houden hem... Wilt ge me helpen om hem op te voeden?

— Ja...

— God zegene er u voor... Maar voortaan zal ik me ook meer met de kinderen bezig houden...

Wat later rinkelde een bel. En over de sneeuw kwam de priester, om Rosni te bedienen.

Mijnheer Luikens haalde den schreienden knaap van de kamer.

Rosni zou boetvaardig sterven...

Toen de priester weer heen was, zat Maarten, de zoon van mijnheer Luikens in de keuken bij Stienus, den knecht, en Bertha, de meid. Ze spraken over het vreemde geval.

Maarten had nooit zulk een avontuur beleefd. Gisteravond in het circus bewonderde hij de toeren van Arthur. En die Arthur heette Bernard en was zijn neef. En hij zou nu hier blijven wonen. Maarten was er blij om

— Kijk, daar is weer vreemd volk aan de deur, zei Bertha, de meid.

Stienus keek door het raam.

— O, dat is een vrouw met een paar kinderen van Zigeuners, zei hij. Ze staan al vier dagen achter het Laarbosch... Ik zal ze eens rap weg jagen!

Mijnheer Luikens hoorde, dat de knecht ruw sprak tot menschen aan de deur. Hij kwam zien.

— Waarom geeft ge niets? vroeg hij.

Stienus keek zijn meester verwonderd aan.

Zigeunerskinderen.

— Het zijn Zigeuners, mijnheer, antwoordde hij.

— En zijn dat geen menschen? Laat ze in de keuken!

Stienus was nog meer verbaasd. Hij begreep mijnheer niet, die anders zoo barsch kon zijn... Tante Maria moest oude kleeven zoeken voor de vreemde vrouw en de kinderen. Deze kregen ook levensmiddelen en wat geld.

— Ik heb veel goed te maken, dacht mijnheer Luikens.

Hij was dus heel anders dan Paulo en Robert dachten.

III.

Den volgenden dag leefde Rosni nog. Mijnheer Luikens zond Maarten en Bernard in den voormiddag naar buiten. Het was nog Kerstvacantie.

— Ge moet wat in de frissche lucht, zei de vader.

Bernard hield al veel van Maarten, die immers zoo medelijdend was geweest voor het circusgezelschap.

De knapen speelden op het ijs. Er kwamen nog andere jongens. Ze vroegen, wie Bernard was.

— Een kozijntje van mij, antwoordde Maarten, doch hij verzweeg de geschiedenis van zijn neef.

Bernard gleed al spoedig mee. Maar dikwijls stond hij in gedachten. Hij zou toch liever boven bij zijn vader geweest zijn.

Eensklaps hoorde hij zijn naam. Ginds stond Robert uit het circus. Hij wenkte den knaap. Bernard ging naar hem toe. Hij zou hem nog eens zeggen, dat hij nu voor goed op de « Beukenhorst » bleef.

— Hoe gaat het met Rosni? vroeg Robert, valsch vriendelijk.

— Vader is erg ziek... Ja. Rosni is mijn vader...

— Ik weet het... En gij zult nu hier blijven wonen. Ik ben blij voor u. Ge wordt een jonge heer... Paulo wilde u eerst toch mee nemen... Maar hij heeft nagedacht... en hij zegt ook, dat ge nu beter hier zijt. Kom eens even mee. Signor Paulo wacht wat verder... Hij wil u toch nog eens goeden dag zeggen...

— Neen, ik blijf hier...

— Maar waarom? Paulo heeft ook wat te zeggen voor uw vader. Hij wil niet tot aan het kas-teel komen omdat de heer hem zoo leelijk toege-sproken heeft. Ga even mee, Arthur... Paulo zal u den brief terug geven, waarin staat dat gij nog

eenige jaren in zijn dienst moet blijven Ge moogt hem scheuren...

— Waar is Paulo?

— Daar bij het bosch. Ge zijt toch niet bang van hem... Wees nu niet kinderachtig. De baas heeft erg met uw vader te doen...

— Nu even dan...

En Bernard riep tot Maarten, dat hij dadelijk terug kwam. Hij stapte met Robert mee.

— Nu krijgt ge zeker lekker eten en slaapt ge in een goed bed? sprak de deugniet. Ik ben blij voor u... Wel, wel, dat Rosni uw vader was. De baas vertelde het. Wie had dat kunnen gelooven? Het spijt ons, dat Rosni zoo ziek is... Hij was een goede kamaraad.

Zoo lokte Robert den jongen mee achter het bosch. Daar stond een huifkar van het cirkus.

— Paulo zit binnen, zei Robert. Het is zoo koud buiten...

Plots greep hij Bernard vast... en duwde hem in de kar.

— Niet schreeuwen of ik sla u lam! zei hij.

De arme jongen wilde zich verzetten, maar de schelm wierp hem op den bodem en toen duwde hij hem een prop watte onder de neus. In de watte was een vocht, dat sterk rook en waardoor Bernard verdoofd werd.

— Zie zoo, ik heb hem al! grijnsde Robert.

Het loon is verdiend! En nu weg!

Hij zette het paard aan, en de kar reed heen.

Op den wal gleden de jongens voort

— Bernard blijft lang weg! dacht Maarten eindelijk. Ik ga eens zien.

Hij liep naar het bosch, maar bemerkte zijn neef niet.

— Wie zou die man geweest zijn? vroeg hij zich af. O, misschien wel iemand van het cirkus, die Bernard weer meegenomen heeft.

Hij keek nog eens rond en liep toen naar huis. Zijn vader zat met tante Maria in de kamer. Gejaagd vertelde Maarten, wat er gebeurd was.

— Maar ge mocht Bernard niet alleen gelaten hebben! bromde mijnheer Luikens. Voorzeker is dat die cirkusbaas geweest!

— Neen, vader, het zag er een ander uit.

— Nu een van zijn handlangers dan! Hebt ge Bernard niet hooren schreeuwen?

— Neen, vader!

— Zou de jongen dan liever naar het cirkus terug gaan? vroeg tante.

— Neen, hij was zoo blijde, dat hij er weg was, beweerde Maarten.

— Er stonden in het bosch misschien andere kerels te wachten en zoo konden ze hem overmeesteren, zei mijnheer Luikens. Die baas meent recht op Bernard te hebben door zijn kontrakt.

Maar het loopt zoo niet af. Het cirkus staat nu te Heist op den Berg en ik ga er heen.

— Mag ik mee, vader? vroeg Maarten.

— Ja, dat is goed!

Spoedig vertrokken ze. Maar de huifwagen was eer te Heist dan zij.

Mijnheer Luikens begaf zich naar het cirkus. Signor Paulo kwam dadelijk te voorschijn.

— Waar is Bernard Gerards, dien gij den naam van Arthur Fresco gegeven hadt? vroeg mijnheer Luikens.

— Bij u immers! Ge hebt hem mij ontstolen! antwoordde Paulo brutaal.

— Een van uw mannen is hem komen halen.

— Wat vertelt ge nu! Is de jongen misschien al weggelopen... O, hij zal den aard van zijn vader hebben!

— Geen leugens, baas! Waar is Bernard Gerards?

— Hoe zou ik dat weten? Hebt ge maar zoo goed op hem gepast? Het is schoon! En nu zal het mijn schuld zijn dat de jongen verdwenen is! Hoe belachelijk!

Plots kwam de clown uit een herberg gelopen. Hij was ontslagen geworden, omdat hij gisterenavond zoo slecht gespeeld had.

— Komt gij om Arthur? vroeg hij aan mijn-

heer Luikens. Ze hebben hem daar in dien pakwagen gedragen!

— Ha! de waarheid komt al uit! hernam de heer Luikens. Maarten, ga eens vlug om de politie!

Paulo schold den clown uit maar deze zei:

— Ik zal het hier rond bazuinen dat ge kinderen steelt. Er zal nog volk naar uw kraam komen!

— Maakt straks ruzie met elkaar! Geef mij Bernard terug! gebod de heer Luikens.

— De jongen heeft zelf gevraagd weer bij ons te mogen komen, beweerde Paulo. En ik heb recht op hem. Er is een kontrakt...

— Steek gerust met dat kontrakt uw pijp aan! Een kontrakt om een kind uit te buiten...

Er kwamen Heistenaren rond den wagen staan en nog meer, toen Maarten met den veldwachter verscheen. Mijnheer Luikens legde hem het geval uit. Paulo verzekerde, dat hij recht op het kind had.

— Ik zal den burgemeester halen, besliste de veldwachter.

De menschen trokken partij voor mijnheer Luikens, die echter al dit lawaai vervelend vond.

Het duurde een tijdje, eer de burgemeester kwam. Hij moest ook alles hooren. Paulo toonde hem het kontrakt.

— En is de vader van den jongen op de Beukenhorst? vroeg de burgemeester.

Paulo moest dit ook toestemmen.

— Dan behoort de jongen bij hem... en ge kunt dan de zaak voor het gerecht brengen! besloot de burgemeester.

Woedend moest Paulo gehoorzamen. Bernard werd van achter een stapel kisten gehaald. Hij was nog maar half bij zijn zinnen.

— Wat hebt ge met hem uitgevoerd? vroeg Luikens verontwaardigd.

— Niets! Hij is hier terug gekomen... en hij was zoo moe, dat hij dadelijk wilde slapen. We zullen eens zien, wie er recht op heeft! bromde Paulo.

Robert vertoonde zich niet.

Mijnheer Luikens huurde een rijtuig. En zoo werd Bernard terug naar de Beukenhorst gebracht.

— 't Is het best, dat ge hier morgen vertrekt, en vanavond moogt ge niet spelen. Het volk is tegen u! zei de burgemeester tot Paulo.

— Wel besteed! spotte de clown, die op zijn manier wraak genomen had over zijn ontslag.

's Namiddags vertelde Bernard, wat er in het boschje gebeurd was.

— Wel, we kunnen dat aan het gerecht mee-

deelen, als we alles regelen, zei mijnheer Luikens.

IV.

's Avonds speelde het cirkus niet. De artisten gingen vroeg slapen. Maar Robert sloop uit den wagen.

— Ik heb mijn belooning niet ontvangen, en toch wil ik een voordeeltje hebben, zei hij bij zich zelf.

De schelm legde den langen weg naar de Beukenhorst af. Hij had immers de gesteltenis van het huis bespied want het stelen zat hem in het bloed. Zoo wist hij al, dat er in de te groote woning een achterkeuken was, die niet gebruikt werd. Toch stond er een wijde schouw op. Daaronder werd niet gestookt.

— Voor een acrobaat is het een klein kunstje om zich door dien schoorsteen te laten zakken, al schoorend tegen de muren, had Robert bij zich zelf geredeneerd. Dan ben ik in huis en snuffel ik eens rond. Er is daar nog meer zilverwerk. Ze kunnen dan de Bohemers verdenken die in de buurt met hun wagens staan. En wij zijn morgen weg naar Aarschot.

Toen de schelm aan de Beukenhorst kwam, leek het huis in diepe rust. Toch waakte mijnheer

Luikens bij zijn stervenden schoonbroeder.

Robert haalde brutaal een ladder uit den stal en klom op het dak. Hij bereikte den wijden schoorsteen aan de achterkeuken... Er was wat maanlicht.

Robert vermoedde niet, dat hij op dat oogenblik bemerkt werd door Stienus, die naar een familiefeestje geweest was. De knecht zag de gestalte op het dak.

— Een dief, dacht hij. Die wil in de achterkeuken kruipen. Zeker een van die Zigeuners. Mijnheer heeft ze veel te vriendelijk ontvangen. Zoo spieden ze alles af.

Stienus schrok wel, maar behield zijn tegenwoordigheid van geest. Zacht trad hij binnen. Hij wist, dat mijnheer waakte en tikte op de deur der ziekenkamer. Mijnheer Luikens hoorde, wat Stienus bemerkte had.

— Kom vlug mee! zei hij.

Hij haalde een geweer en een touw en gaf den knecht een stok. Stil begaven ze zich in de achterkeuken. Ze hoorden gerucht in de schouw. Door de reten van het vensterluik zijpelde wat maanlicht door. En mijnheer en Stienus bemerkten twee beenen, die plots boven den haard bengelden.

Luikens trok er aan en Robert viel met een gil op den vloer.

Eer hij zich verweren kon, was hij al overmeesterd, en hij werd stevig gebonden.

Stienus haalde licht. Robert zag nu zoo zwart als een neger. Hij zei van schrik geen woord.

— Voorzeker een van die Zigeuners, meende Stienus.

— Neen, neen, Zigeuners breken niet in. sprak mijnheer. Wasch zijn tronie eens af en wie weet welk een kennis we ontmoeten

Stienus ging om water en een spons. Maar de dief bleek een onbekende.

— Wie zijt gij? vroeg mijnheer Luikens.

Robert antwoordde niet.

— Ge wilt niet spreken? Goed. we zullen nu niet veel tijd aan u verliezen. hernam Luikens. We binden hem nog wat steviger en morgen komen de gendarmen.

Nu raakte Robert's tong los.

— Ik ben een vagebond, ik wilde hier alleen een onderdak zoeken, maar ik kwam niet om te stelen, beweerde hij.

— We zullen dat morgen onderzoeken.

De schelm werd in de keuken gebracht, waar het warmer was en nog flinker gebonden.

's Morgens hoorden de huisgenooten verschrikt naar het verhaal. Maarten ging naar den dief zien.

— O, vader, het is de man die gisteren Bernard mee nam! zei hij.

En Bernard kwam Robert herkennen.

— Moest ge weer den jongen komen stelen? vroeg mijnheer Luikens.

— Ja, van signor Paulo, loog Robert.

— Dan zullen gij en uw signor er zwaar voor boeten...

Stienus moest om de gendarmen. Na een uur-tje waren deze er. Robert herhaalde zijn leugens. De gendarmen namen hem mee naar Heist. Paulo werd woedend, toen hij die beschuldiging hoorde.

— De vent liegt, zei hij. Maar hij wilde zeker op de « Beukenhorst » stelen. Hij is al een paar keer daarvoor veroordeeld.

De gendarmen vonden in Robert's koffer het zilverwerk, dat de schelm reeds van de « Beukenhorst » meegenomen had. Nu legde de dief bekentenissen af. Doch, hij vertelde ook, dat Paulo hem toch bevolen had Bernard op te lichten.

Het cirkus kon niet naar Aarschot. De baas moest mee naar het gerecht te Mechelen. En mijnheer Luikens verscheen daar als getuige met Stienus.

Alles werd nu besproken. Paulo kon terug keeren, maar hij zou Bernard niet meer in zijn macht krijgen.

Robert werd in de gevangenis opgesloten.

Dien avond stierf Rosni of Walter Gerards... En nu was het zeer stil op de « Beukenhorst ». Ook bij het graf schreide Bernard veel. Zijn oom nam hem bij de hand en leidde hem naar huis.

En nu werd de Beukenhorst het huis van den vroegeren cirkusjongen.

Het cirkus trok naar Aarschot. Paulo had eenige nieuwe artisten gehuurd. Maar de naam van Arthur "het wonderkind,, verscheen niet meer op de plak-brieven.

Bernard ging met Maarten naar de dorpsschool ook de zusjes van Maarten keken vreemd op, toen ze hun nieuwen huisgenoot zagen. Ze waren nu met de kerstvacantie eenige dagen uit logeeren geweest bij familie, doch keerden nog op de Beukenhorst terug, waar ze zich naar de kostschool begaven.

Mijnheer Luikens hield woord. Hij bemoeide zich meer met de jongens, deed wandelingen met hen en gaf hun ook les.

Bernard genoot veel van dat nieuw leven. Twee brave ouders waakten op hem. Tante Maria voedde hem met groot geduld en ware liefde op.

Ze dacht aan haar ouders, Bernards moeder, en ze wilde die vervangen voor den knaap die zoo verwaarloosd was geworden.

Dikwijls bezocht Bernard het graf van zijn vader. Er stond een kruis op.

Het werd Lente en Zomer. En na den Zomer gingen ook Maarten en Bernard naar een kost-school. Beiden leerden goed

Bernard werd later dokter en Maarten Notaris.

Altijd bleef Bernard zijn oom en tante innig dankbaar:

EINDE.